

Як вистояти в часи
ВИПРОБУВАНЬ

ОСОБИСТЕ СВДЧЕННЯ

 Погляд
вглиб

Як вистояти в часи випробувань

ОСОБИСТЕ СВДЧЕННЯ

“Господи, що відбувається?”
Ви коли-небудь говорили так? Як правило, це одне з перших питань до Бога в ті часи, коли життя стає складним. Проблеми та тривоги набирають все більше обертів. І тоді нам на думку спадає звернутися до Бога в розпачі: “Хіба Ти не розумієш, що я не можу впоратися з цими труднощами? І що мені робити тепер?” У цьому буклеті йдеться саме про такі моменти розгубленості в житті, коли ми просто не бачимо виходу або не знаємо, яким має бути наступний наш крок. Саме такі переживання я недавно пройшов.

Ми шукали будинок для нашої родини, а переїзд – це завжди епопея. Моя дружина була на останньому місяці вагітності, отож, досить слабка. Також у нас був малюк, якого абсолютно влаштував старий

дім, де все йому було знайомим. Так сталося, що покупка нового житла зірвалася, а день появи на світ немовляти невблаганно наближався. До того ж це було за два тижні до Різдва. Покупець нашого будинку погрожував розірвати договір, якщо ми не виїдемо в термін: ми фактично ризикували або залишитися без житла, або ж втратити клієнта на наш старий будинок, якого ми шукали цілий рік.

“Боже, чому Ти допускаєш такі обставини? Що ж нам тепер робити?”

Мабуть, знайомий для вас сценарій, якщо ви шукали відповіді на питання, як діяти, але здавалося, що в той момент Бог відволікся. Ось кілька моментів, які я дізнався стосовно очікування та переживання часів випробувань. Зазвичай ми реагуємо на проблеми та труднощі, впадаючи в стрес, відчай та панічну розгубленість. Але я абсолютно переконаний у тому, що як Божі діти ми можемо достойно зустріти різні труднощі та випробування, якими б несподіваними та складними вони не були, якщо в серці панує довіра Богу, мир та спокій від Нього. Замість того, щоб панікувати в скрутні часи, ми маємо можливість підготуватися заздалегідь, опираючись на Божі пріоритети та цілі.

.....
Ми можемо достойно зустріти різні труднощі та випробування, якими б несподіваними та складними вони не були, якщо в серці панує довіра Богу, мир та спокій від Нього.
.....

Біблійний приклад

В час, коли мені здавалося що Бог мовчить, я натрапив на історію в Діях апостолів, на яку раніше не звертав уваги. Книга Дії Апостолів, як відомо, містить цікаві оповіді. Серед них і корабельний крах, визволення з тюремних кайданів, могутні проповіді, неймовірні чудеса... Порівняно з цими оповідями, історія, яка змусила мене замислитися, доволі нудна, адже пов'язана з церковним упорядкуванням. В церкві виникає організаційна проблема, апостоли вирішують її, а через сім віршів говориться, що всі мають успіх. Така собі рутинна історія, яку легко не помітити. Але насправді повсякденність робить її навіть більш актуальною для нас, ніж оповіді про чудеса. В церкві склалася саме та ситуація, в якій апостоли могли б панікувати: “Боже, що нам тепер робити?” Однак Господь допоміг їм вирішити цю проблему.

“Тими ж днями, як учнів намножилось, зачали нарідати на євреїв огречені, що в щоденному служінні їхні вдовиці занедбані. Тоді ті Дванадцять покликали багатьох учнів та й сказали: «Нам не личить покинути Боже Слово, і служити при столах. Отож, браття, виглядіть із-поміж себе сімох мужів доброї слави, повних Духа Святого та мудрости, –

їх поставимо на службу оцю. А ми перебуватимемо завжди в молитві та в служінні слову».

І всім людям сподобалося оце слово, і обрали Степана, мужа повного віри та Духа Святого, і Пилипа, і Прохора та Никанора, і Тимона та Пармена, і нововірця Миколу з Антіохії, – їх поставили перед апостолів, і, помолившись, вони руки поклали на них.

І росло Слово Боже, і дуже множилося число учнів у Єрусалимі, і дуже багато священників були слухняні вірі”.

Дії 6:1-7

Ми можемо зробити певні висновки про те, як слід проходити крізь часи випробувань. Хоча не це є ключовою думкою історії в цілому. Отож, що відбулося в цій історії і яке воно має значення для нас?

Огляд ситуації. Події відбувалися на початку заснування церкви в Єрусалимі. Деякі історики вважають, що це могло навіть відбуватися протягом першого року життя церкви. Церква зростала швидко. Щоденно новонавернені приєднувалися до церковної сім'ї. Але це також був вразливий час для церкви. Апостоли вперше стикалися з проблемами, які вони мали вирішувати, задаючи курс церковному життю. Вони несли відповідальність за все, що відбувалося в церкві, включаючи користування і розподіл матеріальних коштів (дії 4:34-37), служіння при столах (дії 6:2-3), а також за духовний ріст общини.

Крім того, вони мали справу з сильним переслідуванням. По мірі зростання церкви, протистояння

їй переходило на особистості і мало насильницький характер. У попередніх розділах говориться, що єврейські релігійні вожді викликали всіх дванадцятьох апостолів, заборонили їм з погрозою розповідати про Ісуса надалі, а потім, перед тим як відпустити, – били їх (Дії 5:40-42).

І в таких обставинах апостоли мали розглянути внутрішньо-церковну скаргу. Комусь не хватало їжі!

Огляд проблеми. В церкві було дві групи євреїв: огречені євреї (елліністи) та місцеві євреї. Палестинські євреї (включаючи апостолів) народилися і вросли в Ізраїлі – були повністю інтегровані в мову, культуру, традиції та історію. Огречені євреї походили з поганських країн. Місцеві євреї часто вважали елліністів мирськими, недостатньо присвяченими ізраїльському способу життя.

І ось огречені євреї стали скаржитися, що “в щоденному служінні їхні вдовиці занедбані” церквою (Дії 6:1). Важливо зрозуміти, що для них це було питанням життя та смерті. Проблема полягала не в тому, що комусь діставалося більше або менше їжі на церковних обідах. Відомо, що у віруючих першої церкви “усе спільним було” (Дії 4:32), щоб ніхто “не терпів недостачі” (В. 34). Для деяких нужденних, незахищених людей, як вдовиці, єдиним джерелом існування, можливо, була ця щедрість церкви. Отже, якщо когось занедбали, то це могло означати, що вони будуть голодувати.

Ця серйозна скарга містила в собі потенційну небезпеку. Якби керівники церкви знехтували наріканнями, це закінчилося б розколом церкви на дві воро-

гуючі фракції або, принаймні, відволікло б апостолів від їхньої місії – звіщати Євангелію (дії 1:8).

Хоча те, що сталося описано для нас коротко і ясно, проблема перед апостолами стояла непроста. Вони мали справу з чутливою організаційною проблемою, для розгляду та вирішення якої існувала сотня різних способів. Наприклад, вони могли б залишити повну відповідальність за розподіл їжі за собою і просто організувати процес по-іншому. Або навіть могли ігнорувати скаргу, яка сіяла чвари, тим самим показуючи, що не допустять розколу.

Отож, в напруженій, чутливій ситуації, коли в них одночасно було безліч справ і питань, який підхід вибрали апостоли? Важливо відзначити, що Бог нічого не сказав їм у цьому випадку. Прямо як у нас, коли накопичується гора проблем і турбот, а Бог не відповідає на питання. У цій історії немає згадки про те, що Бог проговорив до апостолів, що вони повинні робити для вирішення проблеми, яка виникла в церкві. Як вони могли діяти з повним спокоєм та впевненістю, опираючись на Бога, якщо Він не дав безпосередньої вказівки? Який урок ми можемо взяти для себе про те, як вирішувати власні проблеми, коли вони накопичуються або завдають нам удару, виникаючи несподівано?

Як апостоли зустріли випробування?

Вони вирішували проблему разом. У цій історії є один невеликий, але важливий факт. У 2-му вірші ми читаємо: “Тоді ті **Дванадцять** покликали багатьох учнів...” Коли почалося нарікання, дванадцять апостолів не вирішували його поодиночі. У нас часто спрацьовує інстинкт: “*Я маю це вирішити*”, коли виникають проблеми. Відчуваючи серйозність випробування, ми не знаємо, що робити. І керуючись тривогою, намагаємося розібратися з проблемою відразу.

Але ми не одні. У нас є сім'я – церковна община, до якої ми належимо і яка може розділити наш тягар (Гал. 6:2). Нам не потрібно шукати вихід самотійно. Я навіть наполягаю, що нам не слід підходити до випробувань сам на сам. Для цього не обов'язково виходити до сцени в церкві і перелічувати всі наші сумніви і випробування. Але в церквах ми маємо друзів, наставників, групи з вивчення Біблії та інших, з ким ми можемо поділитися тягарем своїх турбот. Через їхні молитви, підтримку і, безсумнівно, натхнену Богом пораду, ми з'ясуємо, що здатні почути, куди спрямовує нас Бог і мати мудрість у всьому.

Навіть якщо пройде багато днів перш ніж ми зрозуміємо, що робити, час випробувань не повинен

бути часом самотності і відчаю. В таких обставинах нам відкривається можливість ближче пізнати братів і сестер, зміцнити узи довіри і любові.

Вони вирішували проблему з вірою. Впевненість і спокій, проявлені апостолами, мабуть, можна узагальнити одним словом – віра. Але віра не як прийняття бажаного за дійсне або щось магічне. Віра – це не перемикач, який можна натискати, коли все складно. Тверда віра в Бога, яка будується на переконаннях про Його характер, любов і забезпечення в складні часи, походить від *способу життя* по вірі.

Головне в цій історії те, що апостоли не чекали, доки прийде випробування, щоб попросити Бога говорити до них і відкрити Свою волю. Це був звичайний спосіб їхнього життя. Віра як спосіб життя апостолів очевидна вже протягом перших розділів Книги Дії (дії 1:14; 2:44-47). І це щоденне покладання на Бога задалегідь готувало їх до випробувань, даючи їм краще пізнання Бога, Його шляхів, Його пріоритетів та Його Слова.

Мир і спокій, з якими апостоли поводяться в цій історії, проявилися не випадково. Вони були наслідком життя особистого пізнання Бога; життя, яке підготувало

їх вистояти в часи випробувань. Апостоли розуміли, що випробування – це не час, щоб почати просити Бога говорити до них, але вирішальний момент для

.....
Час випробувань
не повинен бути
часом **самотності**
і **безнадійності.**
.....

втілення в життя того, що Він вже говорив через Своє Слово раніше.

Вони наслідували Богу. Наскільки нам відомо, у 6-му розділі Книги Дії Бог не промовив щось конкретне для апостолів. Але Він вже говорив з ними щодня, ведучи до цього випробування. Оскільки вони знали Його, то могли формувати свою реакцію та відповідь, наслідуючи Його характер.

Наприклад, апостоли розуміли важливість “служіння слова” (Дії 6:2), про що Ісус сказав їм перед Своїм вознесінням (Дії 1:8). Крім того, читаючи Писання, вони знали Божий погляд щодо забезпечення потреб незахищених людей, таких як вдовиці (Повт. 14:29). Отже, коли до них дійшла скарга огречених євреїв, вони вже мали гарну відправну точку для того, щоб знати, чого від них хоче Бог. Особливо вражає в цій історії те, як вони показали смирення Ісуса. Смирення змусило Ісуса відставити в сторону Себе, Свою славу, Свою честь і навіть власне життя на другий план. Його смирення означало підкоритися волі Отця і прийняти хрест замість нас (Мт. 26:39; Фил.2: 6-8).

Поставити на другий план власне “єго” передбачає нашу готовність до того, щоб Бог скерував нас, виправив та змінив. Таке смирення дозволило Апостолам прийняти важке рішення і відмовитися від невід’ємної частини церковної місії. “Отож, браття, виглядіть із поміж себе сімох мужів доброї слави, повних Духа Святого та мудрости, – їх поставимо на службу оцю. А ми перебуватимемо завжди в молитві та в служінні слову”, – сказали вони (Дії 6:3-4).

Питання було не в тому, хто такі апостоли і який у них погляд на ситуацію. Апостоли не допускали власного ототожнення з конкретними ролями в церкві: вони були цілком готові до змін. Їх мотивацію могли легко викривити спостерігачі: “Погляньте, вони визнають, що погано справлялися зі служінням!” Або: “Тепер це служіння стає занадто важким і не привабливим, тому вони вирішили, що піклуватися про вдів – нижче їх статусу!”

Оскільки вони були досить смиренними і готовими, щоб Бог скерував чи змінив їх, незважаючи на те, що думали оточуючі, апостоли прийняли дуже мудре рішення, яке в остаточному підсумку “всім людям сподобалося” (в. 5). Думаю, таке смирення часто призводить до зміни наших молитов. Під час тривалого переїзду нашої родини до будинку та багатьох труднощів зі здоров'ям та дітьми, Господь навчив мене замість безкінечних питань до Нього: “Боже, що ти коїш зі мною? Що ж мені робити?” говорити просто: “Боже, Ти вислухав мене, і тепер я буду чекати і довіряти Тобі”. Це було непросто. Шлях зміни акценту в молитві був все-таки довгим, але Бог нагадував мені, що смирення означає віддати своє управління Богу. Іноді це означає чекати, щоб побачити Божу дію, а не поспішати, намагаючись вирішити все самотужки.

.....
Смирення часто
 призводить
до зміни наших
 МОЛИТОВ.
.....

Вони розуміли Божі пріоритети. Маючи такі близькі стосунки з Богом у своєму повсякденному житті, апостоли розуміли, що Бог прагне, щоб нас визначали наші відносини з Ним, незалежно від того, де ми є та що ми робимо. Це включає в себе різні сфери, чи то зосередження на навчанні Біблії, що апостоли вважали своїм обов'язком, чи то служіння надання практичної допомоги іншим. Просто погляньте на якості, що апостоли дали людям, яких вони хотіли поставити для роздавання їжі: мужі “доброї слави, повних Духа Святого та мудрости” (в. 3). І ми бачимо, що про це знову наголошується, коли йдеться про Степана, одного з вибраних мужів: “повного віри та Духа Святого” (в. 5).

Опис людей, які *“повні віри, мудрості та Святого Духа”* можна перефразувати просто: люди, які знають і люблять Бога. Люди, які наближаються до Нього. Люди, які визначаються Ним. Коли ми думаємо про людей, нам зазвичай першим на згадку приходиться певний факт: “Він страшенно любить футбол” або “Спів – це для неї все”. Люди, яким апостоли хотіли доручити служіння у церкві, були відомі так: “Бог для них – це все”.

З точки зору Божої волі для нас, є лише одна головна вказівка для різних ситуацій та випробувань – наповнюватися Духом. Іншими словами, потрібно залишатися близькими до Нього. І це актуально для кожного дня, кожної проблеми і кожної обставини. Будьте людиною, для якої головне – Бог. Це є пріоритетом для Бога. По мірі того, як Апостоли наближалися до Нього,

це стало їхнім пріоритетом і вплинуло на прийняття рішень в історії, описаній в 6-му розділі Книги Дії. Вони воліли доручити служіння тим, хто любить Бога і хто хоче більше пізнавати Його. Ось цього вимагає Бог від кожного, хто прагне бути дієвим у Його Царстві та Церкві.

Результат. Наслідок такого підходу апостолів був дивовижним. По-перше, була обрана добре збалансована команда на служіння. Говориться, що серед інших мужів обрали “нововірця Миколу з Антіохії...” (Дії 6:5). Це означає, що він був навернений з поган. Враз практичне служіння при столах почало звершуватися командою різноманітних мужів, які краще знали різні потреби різних груп, представлених у церкві!

По-друге, ми читаємо, що “росло Слово Боже, і дуже множилося число учнів у Єрусалимі” (в. 7). Замість того, щоб відволікатися на швидкоплинні адміністративні питання, апостоли мали більше часу проповідувати про Ісуса Христа. І на відміну від людських організацій, які в таких випадках зазнають розколу і розбрату, церква зберегла свою унікальну єдність, приваблюючи навіть священників із храму відмовитися від своїх привілейованих посад і приєднатися до цієї Божественної громади (в. 7).

Як вистояти у часи власних випробувань?

Ці чотири принципи з 6-го розділу Книги Дії не є єдиним рішенням або панацеєю для всіх наших проблем і питань. Вони не є формулою, як уникнути стресу і завжди знати, що робити. Вони не означають, що наші проблеми будуть завжди вирішуватися точнісінько по сценарію історії в семи віршах.

Але ці принципи дають нам поживу для роздумів про те, як ми зустрічаємо свої випробування і про наше повсякденне життя з Богом. Хоча кожного разу в часи випробувань ми все одно будемо спантеличені і схвильовані, наша мета – бути готовими зустріти випробування. Це схоже на екзамен. Ви не знаєте, які саме питання чи завдання дістануться вам, однак ви знаєте, що вони там точно будуть. Ми не знаємо, з чим саме зіткнемося на нашому життєвому шляху, але впевнені, що нам доведеться зіткнутися з випробуваннями.

.....
“Пильнуйте
й моліться,
щоб не впасти
на спробу, –
батьорий бо дух,
але немічне тіло”
(Мт. 26:41).
.....

Наша підготовка полягає в тому, щоб прожити життя згідно зі словами Ісуса, які Він сказав до учнів у ту ніч, коли Його заарештували: “Пильнуйте й моліться, щоб не впасти на спробу, – бадьорий бо дух, але немічне тіло” (Мт.26:41). Ключ до успішного проходження випробувань полягає у розумінні того, Ким є наш Бог. А це передбачає спілкування з Ним у молитві й читання Його Слова. Підхід та вчинки апостолів у ситуації, записаній в Дії 6, не були мимовільними. Їх реакція була результатом життя в любові і особистому пізнанні Бога.

Коли Ісус навчав, як поводитися в часи турбот і напруги, Він запевнив Своїх учнів, що Бог наперед знає їх потреби та питання. Отже, він наказав їм: “Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, – а все це вам додасться” (Мт. 6:33). Справа в тому, що ми віддаємо перевагу зосередженням на конкретних моментах. Це не дивно. Коли з’являється проблема, ми говоримо: “Боже, що я повинен робити з ..?” Або: “Як мені бути стосовно..?” Нас бентежать конкретні проблеми і питання, оскільки вони впливають на наше життя саме тут і саме зараз. Але Ісус Христос пропонує нам змінити нашу перспективу і шукати перш за все Його та Його шляхів. І так само, як у випадку з апостолами, вирішення конкретних питань прийде від пізнання Бога, а не від пошуку обхідних шляхів.

.....

“Шукайте ж
найперш Царства
Божого й правди
Його, – а все це
вам додасться”

(Мт. 6:33).

.....

Наш важкий період (переїзд, народження немовляти, хвороби) тривав довгий час. Навіть після народження дитини ми все ще продовжували пошук постійного житла. Моя дружина, ще не оговтавшись після кесаревого розтину, захворіла на грип. І це трапилося після того, як я сказав Богові: “Я довіряю Тобі”. Я все ще прагнув почути чіткі відповіді на мої конкретні запитання, але в той час все, що Бог дав мені, був Ісус.

У той час мене попросили проповідувати на текст із Євангелії від Луки 9:51-62. В цій історії мене найбільше вразило те, що Ісус “постановив піти в Єрусалим”(в. 51). Я зрозумів, що Ісус, мій Господь, твердо вирішив піти й померти за мене на хресті. По суті, Ісус вирішив йти до мене, а не від мене, зробити все необхідне для мого спасіння. І тоді я зрозумів, що одного Ісуса достатньо. Я більше не потребував відповідей і конкретики від Бога – мені просто треба було тримати свій погляд на Ньому і особисто пізнавати Його. Знаючи, що Він рішуче постановив піти мені на зустріч, я був впевнений: Він є Той, кому можна довіряти, адже Він проведе нас через випробування і покаже нам, що ми повинні зробити в час, який вкаже Він.

Якби ми поквапилися робити все на власний розсуд і самі швидко вирішили проблеми, ми б пропустили участь в новій церкві, школі та не були б свідками всього, що Він з тих пір посилав для нас. Не всі проблеми були вирішені, і моя дружина все ще бореться з хворобою. Проте ми вирішили вірити в Бога, і ця віра основана на Його якостях, а не на діяннях. Ми віримо, навіть у випробуваннях, що якщо ми тримаємо свій

погляд на Богові, то краще пізнаємо Його, зміцнімося як родина та зможемо явити Його любов і мир новим людям, з якими ми зустрічаємося.

Твердо вірю в те, що спокій, мир та впевненість апостолів в Діях 6 – це те, що всі ми можемо пережити на власному досвіді. Вони не були особливою супер-духовною елітою. Вони були простими мужами, які знали свого Бога і щодня зростали у вірі. У нас та ж віра і Той Самий Бог (Еф. 4:5), що був у апостолів. У нас також є вибір реагувати на важкі часи з миром у серці, а не панікувати.

“Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся! Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки”.

Приповістей 3:5-6

Суть цієї обітниці з Книги Приповістей полягає не в тому, що Бог зробить наше життя легким, коли ми надіємося на Нього, а не на свій розум. Це обіцянка того, що “Він випростує твої стежки” (в. 6). Чим ближче ми до Нього, тим краще пізнаємо Його шляхи та Його пріоритети. Ми матимемо краще уявлення про те, як нам слід молитися, чекати, яких вживати заходів і т. д. Це не завжди приходить як момент просвітлення, але відкривається через постійне щоденне пізнання Бога. І по мірі того, як наші випробування і незрозумілі ситуації стають довготривалими, наш мир і впевненість у Господі зміцнюється, якщо ми тримаємо свій погляд перш за все на Ньому.

Погляд
вглиб

Серія “Погляд вглиб” пропонує християнам чудове біблійне вчення. Незалежно від того, новонавернений ви чи зрілий християнин, маєте широкий вибір невеликих біблійних статей, що торкаються багатьох важливих тем і питань.

Місія служіння “Хліб Наш Насуцний” – зробити доступною і зрозумілою для кожного мудрість Божого Слова, що змінює життя. Ми сповнені щирого бажання допомогти читачам наближатись до Бога й свідчити про віру своїм знайомим. Будь ласка, розкажіть про брошури серії “Погляд вглиб” тим, кому вони дійсно потрібні. Ви можете завантажити будь-яку брошуру даної серії у PDF форматі [на сторінці “Погляд вглиб”](#) сайту **ukrainian-odb.org**.

Всі наші ресурси доступні для кожного без будь-яких фінансових зобов’язань. Однак, якщо ви бажаєте підтримати фінансово служіння “Хліб Наш Насуцний”, можете зробити це, натиснувши посилання “Пожертвувати”.

ПОЖЕРТВУВАТИ